

чи си палтото, моля ти се". "Боя - малко рязко каза Кольо - аз нямам палто. Преди около месец от затвора излезе един другар и буквално нямаше с какво да се облече. Прецених, че имам повече дрехи и му дадох палтото си. Повече не чух да се говори за палтото.

Валцаров беше много скромен и в личния си живот. Задоволяваше се с най-малкото. Никога не съм го чула да се оплаква. Той нямаше писателски кабинет. Стиховете си е пишел там където е работил, тогава когато го е навестявала поетичната му муза, а тя го е сподиряла навред - и на работното му място във фабриката на братя Бугорчеви и в екаресажа и тогава, когато жаден за сън е хвърлял кюмюр в пеща на влака. Затова и стиховете му са толкова жизнени и така непосредствено завладяват. Винаги съм си мислила, че никой не би могъл да напише такава строфа:

"Сънно тракат релсите във мрака
от умора ставите болят..."

ако действително не е изпитвал жаждата за сън и болката от умората. В къщи съм го виждала да пише понякога пред чаша чай и загаснала цигара.

Но Валцаров не само пишеше стихове, а и прекрасно декламираше. С него се консултираха начинаещи рецитатори. Спомням си колко усилия положи той да подготви за някакъв конкурс един младеж от Горна Джумая сега в Благовград /Борислав Чимев/. Рецитираха едно стихотворение от Ботев. Отначало Кольо го спираше почти на всеки куплет и му показваше как трябва да произнесе всеки стих. И така часове наред.

Валцаров беше и много музикален. Обичаше да слуша музика, да пее. Аз също. Когато бивахме в къщи работехме и пеехме. Имаше много приятен, кадифян тембър на гласа. От него научих много революционни руски и съветски песни, като: "В сеп за рекой", "Москва моя", Трактористи, песента за Будьони и др. Пееше български песни